



Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — Fortuné Boisgobey: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου, (συνέχεια). — ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ Στέλλας Ε.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.



'Ο βασιλεὺς Ἰσαάκ ἀναπνέων τὸν καθαρὸν ἀέρα. (Σελίς 329).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ε'

ΠΥΡ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

'Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἀσπόνδου ἐχθρᾶς τοῦ Ὀλουβοᾶ, ὅστις εἶχεν ἐλπίσει, ὅτι θὰ ἠδύνατο ν' ἀποσυρθῇ πρὸ τῆς ἀφίξεώς τῆς,

ἐκινήθη ὅπως ἀναλάβῃ τὰ ἔγγραφα τοῦ καὶ ἀναχωρήσῃ.

— Αὐτὴ ἡ γυνή, ἐσκέφθη, θὰ ἔχῃ καλὸν δαίμονα, ὅστις τὴν προειδοποιεῖ νὰ ἐμφανίζεταί εἰς τὴν στιγμήν ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν μοῦ εἶνε δυσάρεστος ἢ ἐμφάνισίς τῆς.

Καὶ ἤδη ἀπεχαιρέτιζε, διότι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς μαρκησίας ὁ πόλεμος ἦτο ἀρκετὰ κεκηρυγμένος, ὥστε νὰ ἐπιτρέπη τὰς τοιοῦτου εἶδους ὑποχωρήσεις, ὅσον ἀπότομοι καὶ ἂν ἦσαν.

'Ἄλλ' ἡ μαρκησία ἀπειθυνομένη πρὸς τὸν βασιλέα:

— Ἀρκετὰ εἰργάσθητε, Μεγαλειότατε, εἶπεν· τῶρα ἀρχίζου τὰ γυμνάσιά μας. Σήμερον πρόκειται ν' ἀποφρακισθῇ ἂν αἱ ἱεραὶ τραγωδίαι τοῦ ἀτυχοῦς Ρακίνα εἶνε τόσοσ ἀποτροπαιῶς βέβηλοι. Ἐλθετε, ἀκροάσθητε καὶ κρίνατε.

'Ο Λουβοᾶ ἐπωφελέθη τῆς μετὰ τοὺς λόγους τῆς σιγῆς, ὅπως χαιρετίσῃ καὶ ἀπέλθῃ· ἀλλ' ἡ κυρία Μαιντενὼν μειδιῶσα πάντοτε:

— Δὲν ἀποκλείεται ὁ κύριος ὑπουργός, εἶπεν.

Τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο ἐφόβισε τὸν Λουβοᾶ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι θὰ τὸν ἐφόβιζε θύελλα· ἐπέσπενσε τὴν ἀναχωρήσιν του, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἀναλαμβάνων τὸ χαρτοφυλάκιον ἐξήγαγε τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ἔγγραφον τῆς ἀστυνομίας καὶ τὸ προσέφερεν εἰς τὴν μαρκησίαν παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

— Μεγαλειότατε! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοᾶ ἐν ἀπελπισίᾳ· θέλετε νὰ ἐξεγείρετε νέας δι' ἐμὲ δυσχερείας· σὰς εἶχα καθικετεύσῃ τόσῳ νὰ μὴ ἀναγνώσῃτε αὐτὴν τὴν ἔκθεσιν.

Ἡ μαρκησία ἀνέγνωσε χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ:

— Λοιπὸν, κυρία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, κατὰ πόσον εἶνε ἀληθὴ αὐτά;

— Τούλάχιστον ἡ κυρία θὰ πεισθῇ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἐγὼ δὲν ἀνέμιχθην ποσῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

— Δὲν εἰξεύρω διόλου τί σημαίνει τοῦτο, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

— Βλέπετε ὅμως ὅτι εἶναι γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ Λαθερνῆ.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ.

— Καὶ πῶς ἐξηγεῖτε τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυρίου Λαθερνῆ;

— Ἄλλ' ὁ κύριος Λαθερνῆ δὲν ἀπουσιάζει, Μεγαλειότατε, παρατηρήσατέ τον, ἰδοῦ!..

Καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου δειροστοιχίαν τοῦ κήπου ὅπου ἐφαίνετο ὁ Γεράρδος περιπατῶν μετὰ τοῦ Ἰασπίνου· ὁπισθὲν των ἐβάδιζον δύο ἕτερα ἄτομα, ἅτινα ἦτο δύσκολον ν' ἀναγνωρίσωσι διὰ μέσου τῶν αἰγοκλημάτων καὶ τῶν ἠνθισμένων λειριῶν.

Ὁ βασιλεὺς στραφεὶς πρὸς τὸν Λουβοᾶ,

— Τῷ ὄντι, εἶπεν, ἰδοῦ ὁ κύριος Λαθερνῆ.

Ἡ μαρκησία εἶχεν ἤδη νεύσει πρὸς τὰ τέσσαρα ἄτομα, ἅτινα προέβησαν εἰς ὑπᾶντησιν τοῦ βασιλέως βαδίζοντος ὡσαύτως μηχανικῶς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Μήπως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν τὸν εὐπατρίδην; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μετ' ἀφελοῦς περιεργείας.

— Βεβαίως.

— Πλησιάζατε, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μαιντενῶν.

Ὁ Γεράρδος ἐπλησίασεν εὐσεβάστως.

Ὁ Λουβοᾶ θὰ ἔδιδεν ἐν ἑκατομμύριον ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει πρὸ δέκα λεπτῶν.

— Ποῦ ἦσθε χθὲς τὴν ἐσπέραν, κύριε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς· ἀνεχωρήσατε ἐκ Βερσαλλιῶν;

— Εἶνε ἀληθές, Μεγαλειότατε.

— Διὰ ποίαν αἰτίαν;

— Διὰ ν' ἀναζητήσω κάποιον τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Ρακίνας εἶχεν ἀνάγκην.

— Ὁ κύριος Ρακίνας;

— Ἐδῶ εἶνε· εἶπε μετὰ ζωνρότητος ὁ Γεράρδος. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐδοκεῖ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ;

— Κύριε Ρακίνα, ἐφώνησεν ἡ μαρκησία, ἔλθετε.

Ὁ ποιητὴς προσέδραμεν.

— Καλημέρα, Ρακίνα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· τί ἀνεθέσατε χθὲς εἰς τὸν κύριον Λαθερνῆ;

— Ὡ! Μεγαλειότατε, ὁ κόμης δι' ἐμὲ ὑπῆρξεν ἀληθῆς Πρόνοια.

— Μπᾶ! καὶ εἰς τί;

— Ἰδὼν ὅτι ἐστερούμην μουσικῆς διὰ τὰ ἔξματα καὶ τὰ χορικά μέρη τῆς Γοθολίας καὶ ἀκούσας νὰ παραπονοῦμαι ἐνώπιον τοῦ φίλου του, σεβασμιωτάτου ἐπισκόπου Τροίας, ὁ κύριος κόμης ἀνεδέχθη νὰ μοῦ εὕρῃ μουσικὴν καὶ μουσικόν καὶ μοῦ ἐπρομήθευσεν ἀμφοτέρω ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν μου.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς· καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ μουσικός;

— Ἐχει ὄνομα μουσικώτατον, Μεγαλειότατε· ὀνομάζεται Βελαίρ.

— Βελαίρ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἐκπληκτος.

— Βελαίρ! ἐψιθύρισεν ὁ Λουβοᾶ.

— Μουσικός πρώτης τάξεως· εἶπεν ἡ μαρκησία· θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας ταύτης διὰ νὰ τὸν παρουσιάσω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Ἐδῶ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Λουβοᾶ.

— Πλησιάζατε, κύριε Βελαίρ, εἶπεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Βελαίρ ἐπλησίασε ροδόχρους καὶ ὠραῖος ὡς Ἀπόλλων.

— Εἶνε ὁ κύριος Βελαίρ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἐκπληκτος διὰ τὴν παρουσίαν του καὶ διὰ τὴν παρουσιάσιν του.

Ὁ Λουβοᾶ ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας ὡς νὰ παρέδιδε τὰ ὄπλα.

— Λοιπὸν; οἱ δῆθεν φυγάδες ἀνευρέθησαν ἀμφοτέροι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς κρυφίως πρὸς τὸν ὑπουργόν του.

— Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει, ἀπήντησεν ὁ Λουβοᾶ ὠργισμένος, ὅτι δὲν ἔγειναν ἄφαντοι τὴν νύκτα.

— Τί ἐκάμετε τὴν παρελθούσαν νύκτα; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἀποτόμως τὸν μουσικόν.

Οὗτος ἐταπεινώσε μετριοφρόνως τὸ βλέμμα.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, εὐδοκήσατε νὰ ἐρωτήσετε τὸν κύριον Ρακίναν.

— Τότε ἀπάντησε, Ρακίνα.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπεν ὁ ποιητὴς, ὅτι ὁ κύριος Βελαίρ δὲν θέλει νὰ ἐπαινεθῇ μόνος του. Θὰ τὸ πράξω ὅμως ἐγὼ ἀντ' αὐτοῦ. Ὁ κύριος Βελαίρ τὴν παρελθούσαν νύκτα συνέθεσεν ἐν ἀριστοῦργημα.

— Ἄ! αὐτὸ δὲ εἶνε παρὰ πολὺ! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοᾶ.

— Δὲν εἶνε ἀληθές, Ἐξοχώτατε, ὅτι εἶνε τῷ ὄντι πάρα πολὺ; εἶπεν ἀφελῶς ὁ ποιητὴς... νὰ μελοποιήσῃ δεκαεπτὰ στροφάς, νὰ ἀντιγράψῃ ὅλα τὰ μέρη, νὰ τὰ ἐτοιμάσῃ διὰ νὰ μελετηθῶσι σήμερον τὸ πρωί... Εἶνε ἀληθές κατόρθωμα!

— Λέγετε, ὅτι ὁ κύριος συνέθεσε μουσικὰ ἔργα τὴν παρελθούσαν νύκτα;

— Δεκαεπτὰ στροφάς, μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

— Τὸ βεβαιώνετε;

— Τὸν εἶδα.

— Εἶδετε τὸν κύριον Βελαίρ τὴν παρελθούσαν νύκτα;

— Ἐκαμα κάτι τι περισσότερον, Ἐξοχώτατε· τὸν εἶχα κλειδωμένον.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητον! εἶπεν ὁ Λουβοᾶ γογγύζων καὶ ἐρυθρὸς ἐξ ὀργῆς.

— Πῶς! τὸν εἶχετε κλειδωμένον; ἠρώτησεν ἡ κυρία Μαιντενῶν.

— Βέβαια, κυρία· ἐκινδύνευσαν νὰ παραφρονήσω ἐκ τῆς λύπης ἀναλογιζόμενος, ὅτι ἔμελλε νὰ γείνωσι τὰ γυμνάσια τῆς Γοθολίας ἀνευ τῶν χορῶν, ἐλλείψει μουσικῆς. Ὁ κύριος Λαθερνῆ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ φέρῃ ἕνα μουσικόν, καὶ μοῦ ἔφερε τὸν κύριον. Ὁ κύριος ὑπεσχέθη νὰ μοῦ παραδώσῃ τὴν μουσικὴν σήμερον τὴν πρωίαν. Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη μοῦ ἐφάνη λίαν τολμηρὰ καὶ διὰ ν' ἀποτρέψω πᾶσαν κακὴν σύμπτωσιν ἐκλείδωσα τὸν μουσικόν.

— Ποῦ; ἀνέκραξεν ὁ Λουβοᾶ ἔξω φρενῶν.

— Εἰς δωμάτιον κείμενον παραπλευρῶς ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκοιμώμην.

— Καὶ ὁ κύριος εἰργάσθη εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον;

— Τὸ ἐπιβεβαιῶ, εἶπεν ὁ Λαθερνῆ, διότι δὲν ἔφυγα ἀπὸ πλησίον του.

— Προσθέτω δέ, εἶπεν ὁ Ρακίνας, ὅτι τὸ κατόρθωμα ἐγένετο, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος σήμερον τὴν πρωίαν ἔφερα τὸ πρόγευμα εἰς τὰ δύο πτηνά, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο κλεισμένα εἰς τὸν κλωθόν, ἡ ἀηδῶν ἐξεκόλαψε δέκα ἐπτὰ μελωδίας, τῶν ὁποίων ἐλπίζω ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ δοκιμάσῃ τὸν θρησκευτικόν καὶ περιπαθῆ τόνον.

— Τί λέγει ὁ ἐπίσκοπος τῆς Τροίας; ἠρώτησεν ὁ Λουβοᾶ παράφρων σχεδὸν ἐκ τῆς θλίψεως. Ἦτο καὶ ὁ σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος κλεισμένος ἐπίσης εἰς τὸ περίφημον δωμάτιον;

— Ὁχι, Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος μετ' ἀθρότητος, δὲν ἤμην μετὸς κυρίου, διότι ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ἐκτελέσω ἐν ἔργον εὐσπλαγγχίας.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Λουβοᾶ χλευαστικῶς. Καμμίαν σύστασιν ἴσως;

— Ναί, Ἐξοχώτατε.

— Μήπως ἡ σύστασις ἀπετείνετο πρὸς τὸν κύριον Πονσαρτραίν;

— Ἀκριβῶς, Ἐξοχώτατε.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ὑπουργὸς ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως.

— Καὶ τί ἐζητεῖτε παρὰ τοῦ Πονσαρτραίν, σεβασμιώτατε ἐπίσκοπε; ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'.

— Νὰ μοῦ κάμῃ τὴν χάριν νὰ μεταφέρῃ εἰς φυλακὴν, ὀλιγώτερον αὐστηράν, μίαν ταλαίπωρον γυναῖκα, καθειργμένην εἰς τὴν Βασιλίην.

— Καὶ τί ἀναμιγνύεσθε σεῖς; ἀνέκραξε βαναύσως ὁ Λουβοᾶ.

— Ἐξοχώτατε, ἔχει καθήκον πᾶς ἱερωμένον νὰ εἶνε φιλεύσπλαγχνος.

— Ἀποκαλεῖτε εὐσπλαγγχίαν τὴν ἀντίστασιν κατὰ τῶν χωροφυλάκων καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῆς δεσμώτιδος;

— Τὴν ἤρπασαν! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος μετ' ἀστραπῆς χαρᾶς φωτισίας τὴν μορ-

φὴν τοῦ ᾄ! τόσῳ τὸ καλλίτερον ἢ καὶ μὲν ἡ νέα!... ἰδοὺ ὅπου ἠλευθερώθη.

— Ἀκούετε, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Λουβοῦ τραυλιζῶν ἐν τῷ θριάμβῳ τῆς μανίας του, ἰδοὺ πῶς ἀψηφούν τοὺς νόμους.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ μονάρχης πρὸς τὸν Ἰασπίνον, πῶς σὰς ἐνδιαφέρει τόσο ἀυτὴ ἡ δεσμοτικὴ;

— Οὐδὲν φυσικώτερον, Μεγαλειότατε! εἶνε σύζυγος τοῦ βαπτιστικοῦ μου καὶ τὴν ἐνύμφευσά ἐγὼ ἰδοὺ διατὶ παρεκάλεσα τὸν κύριον Πονσαρτραιν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ διατὶ σήμερον χαίρω διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της.

Ἀπέναντι τῆς εὐαγγελικῆς ἐκείνης ἀπλότητος καὶ τῆς ἀκατανικήτου ἀφελείας, ὁ βασιλεὺς κατεπραύνη καὶ ἡ μορφή του ἠθρίασεν. Ὁ Λουβοῦ καὶ αὐθις καταβλήθει ἀπέμεινε κατησχυμμένος.

Ἐλαβε τὴν ἐκθεσιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, καὶ τὴν διέσχισεν εἰς μυρία τεμάχια, ἅτινα διεσκορπίσεν εἰς τὸν ἀέρα μετ' ὀργίλου κινήματος.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν Ρακίαν ἐκθαμβὸν καὶ τρέμοντα δι' ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν, δὲν συνεθέσατε, νομίζω, παρὰ μίαν μόνην κωμωδίαν μέχρι τοῦδε; γράψατε καὶ ἄλλας! θὰ εὐδοκιμήσετε θαυμάσια!

— Πῶς εἶπετε, Ἐξοχώτατε; ἐφέλλισεν ὁ ποιητὴς ἐπτοημένος.

— Εἶχετε τὸ κλειδίον τοῦ δωματίου ὅπου εἰργάζετο ὁ μουσικὸς ὁ μελοποιήσας τὰς δεκαεπτὰ στροφάς;

— Δὲν ἐννοῶ, Ἐξοχώτατε.

— Μελετήσατε αὐτὸ τὸ μέσον καὶ χάσατέ το εἰς τὴν πρώτην κωμωδίαν, τὴν ὁποίαν θὰ γράψετε.

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας εἰπὼν ὁ Λουβοῦ, ὑπεκλίθη καὶ ἐγένετο ἀφαντοσ βήματι ταχεῖ, σχεδὸν τρέχων.

— Τί ἔχει ὁ κύριος Λουβοῦ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία κρυφίως τὸν βασιλέα! δὲν παρετηρήσατε ὅτι εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς; μήπως παρεφρόνησεν;

— Θὰ ἐπαγρυπνήσω ἐπ' αὐτοῦ, ἀπήνησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὰ γυμνάσια τῆς Γοθολίας μετὰ τοὺς χορούς, ἀνέκραξεν ὑψηλοφώνως ἡ μαρκησία.

Ὁ Βελαιρ καὶ ὁ Γεράρδος βλέποντες φεύγοντα τὸν φοβερὸν ὑπουργόν, ἀντήλλαξαν βλέμμα περικλειτὸν πολλὴν σημασίαν.

— Τέλος πάντων ὅμως, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν μαρκησίαν, ἐξηγήσατέ μου τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατελήφθη ὁ Λαθερνῆ, ὅπως ἀνέυρη μουσικὸν διὰ τὸν Ρακίαν καὶ νὰ κλεισθῇ μετὰ τοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ μίαν ὀλοκλήρον ὀλόκατο! μού φαίνεται μελομυκνία πολὺ ἀλόκατος.

— Καθόλου, Μεγαλειότατε! ἡ δεσποινὴς βὰν Γκράφτ δὲν ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον τῆς Σαλώμης; καὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ μνηστὴρ νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς μνηστῆς του; Ὁ κύριος Καὺλὸνδς δὲν ἐπραξε τὸ αὐτὸ διὰ τὴν ἀνεψιάν του, ὅτε παρεστάθη ἡ Ἐσθὴρ; εἶνε λοιπὸν τόσῳ παράδοξον ὅτι ὁ κύριος Λαθερνῆ, ὅστις γνωρίζει τὸν ἐξαιρετὸν αὐτὸν μουσικόν, τὸν ἀνεζήτη-

σεν ἐν σπουδῇ, τὸν ἔφερε πρὸς τὸν Ρακίαν, καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐργασθῇ; γνωστὸν εἶνε ὅτι οἱ μουσικοὶ εἶνε ὀκνηροί. Τέλος δὲν δύναται τις νὰ ἐκπλαγῇ ἀνδιήθη τὴν νύκτα παρακινῶν τὸν φίλον του νὰ ἐργασθῇ ἐξ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὴν μνηστῆν του. Θὰ μού εἴπητε μετ' ὀλίγον, ὅταν ἀκούσετε τὴν δεσποινίδα βὰν Γκράφτ, ἀν ὁ κύριος Λαθερνῆ εἶχεν ἄδικον.

— Ἐχετε δίκαιον, ὅπως πάντοτε, κυρία! αὐτὸς ὁ Λουβοῦ εἶνε διεστραμμένον πνεῦμα.

Ὁ Ἰασπίνος ἐστὲνάξε μακαρίως. Ὁ Ρακίανς πλησιάζας πρὸς τὴν μαρκησίαν, — Μήπως εἶχα τὸ ἀτύχημα, ἠρώτησε, ν' ἀπαρέσω πρὸς τὸν κύριον Λουβοῦ;

— Τί σημαίνει; ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τόνου δεικνύοντος πᾶσαν τὴν κατὰ τοῦ Λουβοῦ δυσμενῆ αὐτοῦ διάθεσιν. Ἄρκεϊ ν' ἀρέσκατε εἰς ἐμέ, κύριε Ρακίαν!

Ἐπειδὴ δ' εὐρίσκοντο πλησίον τοῦ κτιρίου τοῦ Σαίν-Σύρ, ἡ συνδιάλεξις ἔληξεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Ἐν τούτοις ὁ Λουβοῦ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξίαν του, παρέλαβε μετ' ἑαυτοῦ ἕνα θεράποντα καὶ διηύθυνε τοὺς ἵππους μετὰ τάχους πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Βερσαλλίων.

Δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ! εἶχε μαντεύσει τὸ στρατήγημα τῶν δύο νέων. Ὁ Ἰασπίνος ἐπορεύθη νὰ ζητήσῃ τὴν μεταφορὰν τῆς Βιολέττας. Ὁ Γεράρδος ὠδήγησε τὸν Βελαιρ εἰς τὸν Ρακίαν! οὗτος ἐλείδωσε καλῇ τῇ πίστει τὸν μουσικόν! ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαιρ ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τὸ παράθυρον, δραμόντες νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν δεσμοτικὴν καὶ ἐπανελθόντες τὴν πρωίαν εἰς τὴν φυλακὴν των. Ναί! ὁ ὑπουργὸς εἶχε μαντεύσει πάντα ταῦτα. Ἄλλὰ πῶς νὰ τ' ἀποδείξῃ καὶ διατὶ νὰ τ' ἀποδείξῃ; Ἦσαν ἐκ τῶν τινάγων ἐκείνων, οἵτινες ἐξάντλοισι τὸν ἀθλητὴν! Ἦσαν ἐκ τῶν ἐπιμόνων ἐκείνων κυμάτων, ἅτινα πνίγουσι τὸν κολυμβητὴν. Ὁ Ἰασπίνος, ὁ Γεράρδος, ἡ Βιολέττα, ἡ μαρκησία ἦσαν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους συνωμόσαντος ὀλοκλήρου κατὰ τοῦ Λουβοῦ. Μετ' αὐτοὺς ἤρχετο ὁ ἐκ Σαλὼν μάγος, ὁ συμβουλευσας τὴν εἰρήνην εἰς τὸν βασιλέα. Ὅπισθεν ὅλων αὐτῶν ἤρχετο ὁ βασιλεὺς γηράσκων καὶ τὸ μυσερὸν φάντασμα τῆς εἰρήνης μετὰ τὸν θαλὸν τῆς ἐλαίας, ὅστις ἐνεποιεῖ εἰς τὸν Λουβοῦ τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἣν παράγει τὸ ραντιστήριον τοῦ ἱερέως εἰς τὸν ἐξορκιζόμενον δαίμονα.

Πῶς ν' ἀνθέξῃ εἰς τόσους κλονισμούς; Πῶς ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἀόρατον ἐκείνην γυναικειαν ἰσχύν, ἣτις κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔπλεκε καὶ μίαν βροχίδα τοῦ δικτύου, ἐν ᾧ ὁ Λουβοῦ ὤφειλε θάπτον ἢ βράδιον νὰ ἐμπλακῇ;

Οἱ ἵπποι ἐν τούτοις ἔτρεχον εἰς τὴν ὁδὸν μετὰ τοιοῦτου πατάγου, ὥστε ὁ θεράπων, καίπερ ἐγγύτατα τοῦ κυρίου του, οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ ἐξ ὧσιν αὐτὸς ἔλεγε γογγύζων ἀρκετὰ μεγαλοφώνως.

Φθάσας εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐν Βερσαλλίαις ὁ Λουβοῦ, ἔρριψε τὰ ἡνία εἰς τὰς

χεῖρας τοῦ θεράποντος καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Μόλις παρετήρησεν, ὅτι ἡ κλίμαξ καὶ οἱ ἀντιθάλαμοι ἔβριθον πλήθους, εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ γραφεῖον ἐπελήφθη πάραυτα μετὰ νευρικῆς ἐξάψεως τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν σημειώσεών του.

Ἐκρυσσε τοὺς διαφόρους κωδωνίσκους, προσκαλὼν ἐνταυτῷ ὅλους τοὺς ὑφισταμένους του.

— Ν' ἀναζητηθῇ ἀμέσως ὁ Δεβὼτ! ἀνέκραξε καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης.

Ὁ Λουβοῦ ἐκράτει τὴν γραφίδα, ἐκπεροῦ χιγνός, ἣτις διέτρεχε τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ χάρτου μετ' ἀπαισίου τριγμοῦ. Οἱ χονδροὶ καὶ ἐπιμήκεις χαρακτῆρες τῆς γραφῆς τοῦ ὑπουργοῦ ἐκάλυπτον ταχέως τὰς σελίδας ἀναμεμιγμένοι μετ' ἀριθμῶν, οὓς ἠρύετο μετὰ καταπληκτικῆς εὐκολίας ἐκ βιβλίου ἀνοικτοῦ, ἐμπροσθέν του κειμένου.

Οἱ γραμματεῖς ὄρθιοι καὶ ἀργοὶ ἀνέμενον νὰ δοθῇ αὐτοῖς ἐργασία.

— Ἐνα ταχυδρόμον! ἀνέκραξεν.

Ὁ Λουβοῦ ἀνέγνωσεν ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐσφράγισεν ἰδιοχειρῶς τὸ πρῶτον ἐγγράφον. Καὶ δεῦτερον τοιοῦτο διεξεπεραιώθη μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος. Ἡ γραφὴ φρενιτιωδῶς ἐπέτα, καθόσον δὲ ὁ χάρτης ἐπληροῦτο καὶ ἡ χολὴ ἐξητμίζετο ἀπὸ τῆς ψυχῆς τοῦ καταχθονίου ἀνδρός καὶ χάρας ἀπαισίου λάμψις ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν του. Ἐγραψεν ὁ ἴδιος καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τοῦ δευτέρου τούτου ἐγγράφου.

— Ἄλλον ἕνα ταχυδρόμον! ἀνέκραξεν αὐθις, ἀφοῦ ἐπέθηκε τὴν εὐραϊκὴν σφραγίδα του ἐπὶ τοῦ ζέοντος ἰσπανικοῦ κηροῦ. Ἦλθεν ὁ κύριος Δεβὼτ;

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε! ἀναμένει εἰς τὸν προθάλαμον πρὸ ὀλίγου.

— Ἄς εἰσέλθῃ.

Εἰς ὑπασπιστῆς ἐνεφανίσθη.

— Οἱ ταχυδρόμοι εἶνε ἔτοιμοι, Ἐξοχώτατε, εἶπεν.

— Ἄς ἔλθουν νὰ τοὺς παραδώσω ἰδιοχειρῶς τὰ ἐγγράφα. Ἐξέλθετε ὅλοι!

Πάντες ἀπεσύρθησαν.

Ὁ Δεβὼτ εἰσῆλθεν ὠχρὸς καὶ τρέμων.

— Ἄ τοῦ λόγου σου εἶσαι; εἶπεν ὁ ὑπουργός! ἡ τύχη σου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ μού ἀπαντήσης.

— ὦ, Ἐξοχώτατε! εἶπε θρηνωδῶς ὁ ἀνθρωπίσκος, λαμπρὰ εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ἡ τύχη μου καὶ ἡ περιουσία μου, ἀν ἀληθεύει ὅτι σκοπεύετε νὰ τεθῇ φόρος ἐπὶ τῶν κεφαλαίουχων καὶ προμηθευτῶν. Αὐτὸ διαδίδεται.

— Γνωρίζει ἤδη τὰ πάντα! ἐπιθύρουν ὁ Λουβοῦ. Πῶς λοιπὸν;... ὑπάρχουσι κατάσκοποι, ὄφεις εἰσχωροῦντες καὶ μέχρι τοῦ χαρτοφυλακίου μου!

— Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης δὲν θὰ κάμῃ καμμίαν ἐξίρεσιν ὑπὲρ ἐμοῦ; εἶπεν ὁ Δεβὼτ συνενῶν ἰκετευτικῶς τὰς χεῖρας. Θὰ καταστραφῶ.

— Θὰ ἴδωμεν! ἀλλὰ γείνου πρῶτον ἄξιός αὐτῆς.

— Εἶμαι ἔτοιμος, Ἐξοχώτατε.

— Ν' ἀναχωρήσης ἀμέσως.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.
 — Μὲ μίαν ἀμαξάν.
 — Ἔχω τὴν ἰδικήν μου.
 — Εἰς Λαβερνή.
 — Ἄ!
 — Θὰ ἐπισκεφθῆς τὸν παραλυτικὸν ἐκείνον ἰατρὸν, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ ὠμίλησες εἰς Μόνς, καὶ ὅστις γνωρίζει, ὡς λέγεις, τόσα πράγματα.
 — Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.
 — Θὰ τοῦ προτείνης νὰ ἔλθῃ εἰς Πικρισίους.
 — Θ' ἀρνηθῆ.
 — Καὶ δι' αὐτὸ σοῦ λέγω νὰ ἔχῃς ἀμαξάν. Θὰ τὸν ἐμβάσης μέσα διὰ τῆς βίας καὶ θὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ.
 — Ἀλλά, Ἐξοχώτατε ; . . .
 — Χωρὶς νὰ σὲ ἰδῆ κανεὶς.
 — Ὡ!
 — Χωρὶς κανεὶς νὰ ὑποπτεύσῃ τίποτε.
 — Ἐξοχώτατε!
 — Σοῦ δίδω προθεσμίαν ἕξ ἡμερῶν.
 — Ὡ, Ἐξοχώτατε ! εἶνε ἑκατὸν πενήντα λεῦγαι !
 — Κάμε νὰ σκάσουν ἑκατὸν πενήντα ἵπποι καὶ ὑπάκουσε !
 Ὁ ὑπασπιστὴς ἔκρουσε τὴν θύραν.
 — Οἱ ταχυδρόμοι, εἶπεν.
 — Ὁ Λουβοῶ ἠγέρθη καὶ ἔλαβε τοὺς φακέλλους ἰδὼν τοὺς δύο εὐνοουμένους τοῦ ταχυδρόμου, ἀετοὺς ὡς πρὸς τὸ θάρος καὶ χελιδόνας ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα.
 — Σὺ, Ζολυῶ, εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ πρὸς τὸν πρῶτον, θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κατινά. Τρέξε μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα καὶ θὰ ἔχῃς δῶρον πενήντα λουδοβικίαν ἂν ὁδοιπορήσῃς ἡμέραν καὶ νύκτα.
 Ὁ ταχυδρόμος ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς κομιζὼν τὸν φάκελλον.
 — Σὺ, Μπονφές, εἶπε πρὸς τὸν δεύτερον, τρέξε εἰς Βασιλείαν εἰς τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Συμβούλιον· τρέξε ὡσὰν πουλί ! Ἔχεις ἑκατὸν λουδοβικίαι δῶρον ἂν κάμῃς μόνον τρεῖς ἡμέρας.
 Ὁ δεύτερος ταχυδρόμος κατῆλθε δρομαῖος τὴν κλίμακα.
 — Πῶς, Δεβῶτ ! εἶπεν ὁ Λουβοῶ στρεφόμενος· ἀκόμη δὲν ἔφυγες ; . . Γρήγορα, γρήγορα ! . . .
 Καὶ ὤθησε τὸν προμηθευτὴν ἐκτὸς τοῦ γραφείου του.
 Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη κρότος ἀμάξης ἀπομακρυνομένης καὶ ἐνταυτῷ διπλοῦς καλπασμὸς ἵππων.
 — Ἄ ! εἶπε τότε ὁ Λουβοῶ, ἐπιθυμεῖς, αὐθέντα μου, νὰ συνομολογήσῃς τὴν εἰρήνην καὶ ν' ἀποπέμψῃς τὸν ὑπέρτερον σου ! Ἀχάριστε ! . . Ἄ ! ἐπιθυμεῖς νὰ σβέσῃς τὰς πυρκαϊάς ! . . Ἔστω ! προσπάθησε τώρα νὰ σβέσῃς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὁ Κατινά θ' ἀνάψῃ τώρα εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα πάσης πόλεως τῆς Σαβοΐας. Σβέσε τὴν ! . . . Σοῦ προσφέρω πρὸ τοῦτο ποταμὸν αἵματος, ὅστις θὰ χυθῆ ἀπὸ τῆς Βασιλείας, μέχρι τῆς ἄλλης ἐσχάτης τῆς Εὐρώπης. Σὺ δέ, γλυκυτάτη δέσποινα, ἔκαμες νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ Σκλῶν εἰς μάχος, ὅστις διηγῆθη εἰς τὸν βασι-

λέα τ' ἀπόκρυφα τῆς πρώτης αὐτοῦ συζύγου. Ἐγὼ θὰ φέρω κάποιον ἀπὸ τὸ Λαβερνή, ὅστις νὰ διηγῆθῃ εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τ' ἀπόκρυφα τῆς δευτέρας τοῦ παλλακίδος.

Πόλεμος ἔξω ! . . Πόλεμος ἐντὸς τῶν Βερσαλλιῶν ! . . Πόλεμος πανταχοῦ ! . . Τῆ ἀληθεία, ἀξίζει τὸν κόπον νὰ διατηρηθῆ καὶ εἰς ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν διὰ τόσους πολέμους !

Ἔπειτα συνέχισα.

Εἰς τὸ πρῶτον :

Οἱ Τυφλοὶ

Διήγημα Charles Nodier

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὡστε εἶθε τελεία, ἀνέκραζεν ὁ Μουριατίν, καὶ σὰς θαυμάζω εἰλικρινῶς. Ὠραία γυναῖκα, ν' ἀγαπᾷ τὴν καλοπαγίαν εἶνε σπάνιον πρᾶγμα.

— Θὰ σὰς ἐνθουσιάζω. Μάθετε ὅτι ἔχω οἶνους εἰς τὸ ὑπόγειόν μου ἀριστουργημα. Καὶ τόρα πιστεύω ὅτι δὲν θὰ διαστάσετε νὰ ἔλθετε νὰ γευθῆτε τοὺς οἶνους μου.

Ὁ Βορισῶφ οὐδὲ λέξιν εἶπεν ἂν καὶ ὁ σύντροφός του τὸν συνεβουλεύθη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἦθελε μὲν νὰ δειπνήσῃ μετὰ τῆς ὠραίας μελαγχροινῆς, ἀλλ' ἐπρότιμα νὰ γίνῃ τοῦτο εἰς τὸ μέγαρόν του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν αὐτῇ μετὰ βραχείαν σιωπῆν.

Βλέπω ὅτι ἡ πρότασίς μου δὲν σὰς εἶνε εὐχάριστος.

Ἄς μὴ γίνῃ λόγος πλέον.

— Ἀπ' ἐναντίας, εἶπεν ὁ Μουριατίν, ἀπ' ἐναντίας.

Ἐγὼ πρῶτον τὴν δέχομαι ἐξ ὅλης καρδίας.

— Ὁ φίλος σας δὲν εἶνε διατεθειμένος καθὼς σεῖς, καὶ τῆ ἀληθεία δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸν κατηγορήσω ὅτι εἶνε τόσο ἐπιφυλακτικός. Μόλις μὲ γνωρίζει καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, ποῦ ὁ μηδενισμὸς εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν του, ἔχει δίκαιον νὰ ἦνε φρόνιμος.

— Καὶ τί κοινὸν ἔχει ὁ μηδενισμὸς μετὰ τὴν ἀξιόλογον πρότασίν σας ;

— Τί ! καὶ ποῖος σὰς λέγει ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι μηδενίστρια, κλέπτρια, ἐπὶ τέλους, καὶ ὅτι σὰς εἶπα ὅτι ἔκαμα συνένοχόν μου ἐκείνον τὸν νέον ; Δὲν εἶνε λοιπὸν δύσκολον νὰ ἔχω συνωμῶσει μετὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς.

— Μὰ τί εὐχαρίστησιν αἰσθάνεσθε νὰ μὰς πειράζετε ;

— Ὅμιλῶ σοβαρώτατα.

— Ὡστε ἰσχυρίζεσθε καὶ θέλετε νὰ μὰς πείσετε, ὅτι ἂν ἠρχόμεθα σπῆτι σας θὰ κατελαμβάνομεθα ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν, εἶπε γελῶν ὁ Μουριατίν.

Πῶς δὲν μὰς εἶπατε ἀκόμη ὅτι θὰ μὰς περιποιηθῆτε, καθὼς καὶ ἡ Λουκρητία Βοργία τοὺς προσκεκλημένους τῆς.

— Αἱ γυναῖκες μηδενίστριαι, εἶνε ἱκαναὶ διὰ πάντα, ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης τὸ εἶπεν, ἀπήντησεν εὐθύμως ἡ κυρία δὲ Γάρος, διὰ πάντα, ἀκόμη καὶ διὰ νὰ προσφέρωσι δηλητηριασμένον οἶνον εἰς τοὺς ἐχθροὺς των.

— Ἀγαπητὴ κυρία, εἶπεν ὁ Βορισῶφ λαβὼν ἤδη τὴν ἀπόφασίν του, μοῦ ἀποδίδετε ἰδέας, αἰ ὅποια ποτὲ δὲν μοῦ ἐπήλθον. Ἐσιώπησα ἕνεκα διακρίσεως. Εἶμαι ὅμως ἔτοιμος νὰ σὰς ἀκολουθήσω παντοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ δειπνήσω μαζὺ σας, ἀδιάφορον ποῦ, καὶ ἄς ἦνε ἐκεῖ ὅλοι οἱ συνωμῶται τοῦ κόσμου.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἀνέκραζεν ἡ ὠραία μελαγχροινῆ. Λοιπὸν ἀποφασίζετε ;

— Βέβαια, καὶ διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι δὲν φοβοῦμαι τὰς ἐταιρίας, μὲ τὰς ὁποίας θέλετε νὰ μὲ φοβήσετε, σὰς λέγω ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν προσκαλέσετε ἀπόψε τὴν κλέπτριαν αὐτὴν καὶ τὸν νέον σύμμαχόν τῆς.

— Εὐγε. Σὰς βεβαίῳ ὅτι ἂν ἐγνώριζα ποῦ εἶνε οἱ συνδαιτυμόνες αὐτοὶ, θὰ τοὺς παρεκάλουν νὰ ἔλθουν ἀπόψε.

Εἶνε πολὺ εὐθυμοὶ. Θὰ ἦτον ἀριστουργημα. Δυστυχῶς ὅμως ἔφυγαν καὶ δὲν ἠξέυρω τί ἀπέγιναν. Ἡ γυνὴ ἴσως συνελήφθη ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ ἐστάλη βεβαίως εἰς τὴν Σιβηρίαν. Ὁ δ' ἐραστής θὰ ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἂν δὲν ἦτοκτόνησε. Ἄς τὸν ἀφήσωμεν ὅμως κατὰ μέρος, διότι θὰ δειπνήσωμεν χωρὶς αὐτούς.

— Μὰ ποῖαν ὦραν ; ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν.

— Ναί . . . μετὰ τὸ θέατρον ; τί λέγετε, συνταγματάρχα.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Βορισῶφ ὑποκλιόμενος.

— Θὰ σὰς φανῶ πολὺ ἀδιάκριτος μὲ ὅ,τι θὰ σὰς εἰπῶ.

— Πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα. Ἐφθασα ἐδῶ εἰς τὰς πέντε καὶ μόλις εἶχα καιρὸν νὰ ἐνδυσθῶ καὶ νὰ πάγω εἰς τὴν λέσχην νὰ εὔρω τὸν φίλον μου Βορισῶφ. Εἴχαμεν τόσα πράγματα νὰ ποῦμε, ὥστε ἐλησημονήσαμεν νὰ γευματίσωμεν.

— Διὰ νὰ ἔλθετε εἰς τὸ μελόδραμα ; Ἀγαπάτε πολὺ τὴν μουσικὴν λοιπὸν ;

— Εἶχα τηλεγραφῆσαι ἀπὸ τὴν Πετροῦπολιν νὰ μοῦ κρατήσουν δύο θέσεις . . . φαντασία ἀπόντος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν παρισινὸν βίον χωρὶς νὰ χάσῃ λεπτόν τῆς ὥρας, καὶ ἐσυλλογιζόμην ὅτι ὁ φίλος μου Βορισῶφ θὰ μοῦ ἔκαμνε συντροφίαν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθην ποτὲ ὅτι ὁ σιδηρόδρομος θὰ καθυστέρησεν δύο ὥρας.

— Ὡστε ἂν δὲν μὲ συνηντάτε ἐδῶ.

— Ἦλθαμεν εἰς τὸ μελόδραμα διὰ νὰ εὔρωμεν παλαιούς φίλους, ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδένα εἶδαμεν, καὶ μετὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν θὰ ἐπηγαίναμεν κάπου νὰ δειπνήσωμεν.

— Πολὺ καλὰ, καὶ διὰ νὰ σὰς ἀνταμείψω διὰ τὴν εἰλικρινειάν σας δὲν θὰ πε-

οιμένω τὸ μεσονύκτιον διὰ νὰ κατασιγά-
σετε τὴν πείναν σας.

Θὰ δειπνήσωμεν ὅποταν θέλετε, κύριοι.

— Πῶς! Θυσιάζετε εἰς τὴν ὄρεξίν μας
αὐτὴν τὴν δραματικὴν δυωδιάν.

— Εὐχαριστῶς! Ἡ πρῆξις ὅσον οὕτω
τελειώνει. Θὰ ἀναχωρήσωμεν πρὸ τῆς
τρίτης.

— Εἶσθε τόσῳ καλῇ, ὅσῳ καὶ ὠραία.
Εὐχαριστῶ, ἐν ὀνόματι δύο εὐγνωμόνων
στομάχων. Δὲν θὰ δειπνήσωμεν ὅμως ὑ-
ποθέτω εἰς τὸ σπίτι σας, ἀφοῦ οἱ ὑπηρεταὶ
σας περιμένουν ἀργότερα.

— Οἱ ὑπηρεταὶ μὲ περιμένουν πάντοτε.
Εἶνε ὅμως ἀληθές ὅτι δὲν ἐκράτησα τὴν
ἀμαξίαν μου.

— Καὶ γὰρ δὲν εἶπα τίποτε εἰς τὸν ἀ-
μαξηλάτην μου, εἶπεν ὁ Βορισώφ.

— Τότε λοιπὸν θὰ πάρωμεν ἕνα δημό-
σιον ἀμάξι, καὶ ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν θὰ
εἴμεθα εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροῦ, καὶ μετὰ
δέκα ἀκόμη λεπτά θὰ καθίσετε εἰς τὴν
τραπέζαν, φίλτατοι πεινασμένοι.

— Παμφηφεί παραδεκτόν, ἀνέκραξεν ὁ
Μουριατίν.

Ὁ συνταγματάρχης, δὲν ἐσκέπτετο
πλέον ν' ἀντεῖπη. Ἐπεδοκίμαζε λίαν τὸν
μῦθόν του, ὅτι δὲν ἔφαγαν, διότι ἐσκέ-
πτετο νῦν ὅτι κάλλιον ἦτο νὰ εἰσέλθωσιν
ὑπὸ τὸ πρόσχημα νὰ δειπνήσωσιν εἰς τὸ
μέγαρον τῆς γυναικὸς ταύτης, ἡ ὁποία
ἤξιζε νὰ μελετηθῇ ἐκ τοῦ πλοῦσιον.

Ἐκείνη ἐπανεστράφη πρὸς τὴν σκηνὴν
καὶ ἐφάνητο ἀκούουσα μὲ ἑνδιαφέροντος
τοὺς τελευταίους τόνους τῆς δευτέρας
πράξεως.

Αἴφνης ὅμως λαβοῦσα τὰς διόπτρας
τῆς διηύθυνεν αὐτὰς πρὸς τι παράπλευρον
θεωρεῖον.

Δύο γυναικίαι ἴσταντο εἰς τὸ ἔμπροσθεν
μέρος· κύριός τις ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος
μόλις διαφανόμενος.

— Περίεργον, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γάρς,
Ἐμποροῦσε κανεὶς νὰ ὀρκισθῇ πῶς εἶνε
αὐτός.

— ὦ Θεέ μου, εἶπε δι' ἀστείου ὕφους ὁ
Μουριατίν, μήπως ὁ στρατηγός σας τοῦ
καλοκαιριοῦ, εἶν' ἐδῶ;

— Ἐκεῖνον οὔτε κἂν τὸν συλλογίζο-
μαι, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἐγνώρισα
ἕνα νέον ἐκεῖ κάτω, ποῦ δὲν ἠλπίζα νὰ
τὸν ἰδῶ ἀπόψε εἰς τὸ μελόδραμα.

— Τὸν φίλον τῆς μηδενιστρίδας σας;
ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν πάντοτε ἐπὶ τὸ ἀ-
στειότερον.

— Τί σας μέλλει; ἀπεκρίθη ἡ μελαγ-
χροινὴ παρατηροῦσα ἔτι διὰ τῶν διό-
πτρων τῆς.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς αὐτὸ δὲν μ'
ἐνδιαφέρει. Ἐχω ὅμως δικαίωμα νὰ πα-
ρατηρήσω τὰς κυρίας ποῦ εἶνε μαζί του.
Ὡς πρὸς τὸν κύριον, μόλις φαίνεται ἡ ἀ-
κρα τοῦ μύστακός του καὶ δὲν ἀρκεῖ
αὐτὸ διὰ νὰ τοῦ δώσωμεν καὶ ὄνομα.

— Καὶ γνωρίζετε τὰς δύο κυρίας;

— Ὅχι, μὰ τὸν Θεόν. Σὰς λέγω μό-
νον, ὅτι δὲν εἶνε οὔτε ὠραία οὔτε νέαι.

— Ἐγὼ τὰς γνωρίζω, εἶπεν ὁ Βορισώφ·
ἐγερεθεὶς ἕνα κάλλιον ἰδῆ. Εἶνε πολὺ πλού-

σιν καὶ πολὺ γνωσταί. Χῆραι, ποῦ ἔρ-
χονται εἰς τὸ θέατρον μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι
θὰ τὰς ἰδῆ κάποιος κατεστραμμένος πρίγ-
κηψ καὶ θὰ τὰς νυμφευθῇ.

— Ὡστε δὲν εἶνε μηδενιστρία, εἶπεν ὁ
Μουριατίν συνεχιζὼν τὴν ἀστειότητά του.

— Ἡ ὁμοιότης εἶνε περίεργος, εἶπεν
σιγαλὰ ἡ μελαγχροινὴ, πολὺ περιεργότερον
ὅμως, ἂν εἶνε ἐκεῖνος.

— Σὰς βεβαιῶ, κυρία μου, ὅτι ἔμπορεῖ
νὰ κολακεύεται πολὺ ὁ νέος αὐτός ὅτι
τόσῳ σὰς ἀπησχόλησεν. Ἄν τὸ εἴξευρεν,
ὑποθέτω, ὅτι θὰ ἔσπευδε νὰ φανῇ.

— Ἀμφιβάλλω, ἐψιθύρισε ἡ κυρία δὲ
Γάρς.

— Πιστεύετε λοιπὸν, ὅτι ἔχει αἰτίαν
νὰ κρύπτεται ἀπὸ σας.

— Εἶσθε πολὺ περίεργος, φίλτατέ μου.

— Συμφωνῶ καὶ σιωπῶ.

— Θὰ κάμετε καλὰ νὰ περιμένετε νὰ
φανῇ ὁ κύριος αὐτός καὶ νὰ μοῦ πῆτε,
ἂν τὸν εἶδατε καὶ ἄλλοτε.

— Ἐγὼ ἔρχομαι πολὺ σπανίως εἰς τὸ
Παρίσι καὶ δὲν γνωρίζω τοὺς τακτικούς
τοῦ μελοδράματος. Πρέπει νὰ ἐρωτήσετε
τὸν συνταγματάρχην.

— Πράγματι, ἐπανελάθε βραδέως ἡ
μελαγχροινὴ, ἔμπορῶ νὰ προκαλέσω τὸν
κύριον Βορισώφ νὰ μοῦ πῆ ἂν τὸν εἶδέ
που ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν νέον.

Ὀνομάζεται Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, προσφερθὲν ὑπὸ τοῦ
χαριέντος στόματος τῆς κυρίας δὲ Γάρς,
ὁ συνταγματάρχης ἐρρικίασε, καὶ ὁ Μου-
ριατίν αὐτὸς ἐπίσης ἐκπλαγεὶς κατεγί-
νετο νὰ στρηφογυρίζῃ τοὺς μύστακός του,
ἵνα κρύψῃ τὴν ἀμηχανίαν του.

Ἡ κυρία δὲ Γάρς νὰ ζητῇ πληροφο-
ρίας περὶ τοῦ Καρνοέλ! κάθε ἄλλο ἦτο
δυνατὸν νὰ περιμένῃ τις ἢ αὐτό

Καὶ ὅμως ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ ἄνευ ὑπε-
κφυγῶν, ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἢ ὄχι: Ὁ νέος,
περὶ τοῦ ὁποίου μ' ἐρωτᾶτε, δὲν μοῦ εἶνε
ἄγνωστος· ἢ ἀπ' ἐναντίας: Ὅχι, κυρία, δὲν
ἤκουσα ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ὅποιον ἀ-
πόφασιν νὰ λάβῃ εἰς τὴν περίστασιν ταύ-
την; Ὁ Βορισώφ ἠπόρει καὶ τὸ ἀστυ-
νομικὸν ἔνστικτόν του τῷ ἔλεγεν ὅτι δὲν
ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ ἀρνητικῶς.

— Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν εἶνε υἱὸς
ἀρχαίου ἀκολούθου πρεσβείας; ἠρώτησεν.

— Ναὶ· νομίζω ὅτι ὁ πατήρ του ἄλ-
λοτε ὑπηρετήσεν εἰς τὸν διπλωματικὸν
κλάδον. Ὡστε τὸν συνητήσατε κάπου
αὐτὸν τὸν νέον;

— Ἀρκετὰ, διὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω.

— Νομίζετε πῶς ἔμποροῦσε νὰ ἔλθῃ
εἰς τὸ Μελόδραμα συνοδεύων τὰς δύο ἐκεί-
νας χήρας, ποῦ φαίνονται εἰς τὸ θεωρεῖον;

— Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε
διόλου παράδοξον. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ
δὲν ἔχει, νομίζω, διόλου περιουσίαν, καὶ
ζητεῖ βέβαια κανένα πλοῦσιον συνοικέσιον.

— Ἐκεῖνος νὰ νυμφευθῇ καμμίαν ἀπὸ
αὐταῖς ταις πρόστυχαις! Δὲν τὸν κρίνω
ικανὸν τοιαύτης πράξεως. Μπα... εἶμαι
τρελὴ νὰ νομίζω πῶς ἦλθε εἰς τὸ θέατρον
καὶ εἰς ἀνοικτὸν θεωρεῖον.

Δὲν εἶνε αὐτός καὶ οὔτε ἔμπορεῖ νὰ ἦνε.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ συνταγμα-
τάρχης, φαίνόμενος ἐκπληκτος.

— Διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ εὑρίσκειται
ἀκόμη εἰς τὸ Παρίσι, ἀπεκρίθη λακωνι-
κῶς ἡ κυρία.

— Ὅποιος σὰς ἀκούει, εἶπε γελῶν ὁ
Μουριατίν, θὰ νομίση ὅτι ὁ κύριος αὐτός
ζητεῖ νὰ κρυβῇ. Μήπως ἔκαμε κανένα ἔγ-
κλημα; Μὴ τυχὸν εἶνε αὐτός ποῦ ἀπε-
πλανήθη ἀπὸ τὴν φίλην σας τὴν μηδενί-
στριαν;

— Ἐπὶ τέλους, φίλτατέ μου, θὰ παύ-
σετε τοὺς ἀστεϊσμούς σας;

— Κυρία, ἐπανελάθε ὁ Βορισώφ, ἔμπο-
ρῶ νὰ σὰς βεβαιώσω, ὅτι ἀπατάσθε. Ὁ
κύριος δὲ Καρνοέλ, καθὼς ἐγὼ ἤξεύρω, δὲν
ἔφυγεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Θὰ ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸ μάθετε.

— Τότε θὰ ἔφυγε σήμερον τὸ πρωί,
διότι ἐγὼ χθὲς τὸν εἶδα.

— Θ' ἀπατάσθε.

— Σὰς βεβαιῶ, ὅτι ὄχι μόνον τὸν εἶδα,
ἀλλὰ καὶ τοῦ ὠμίλησα.

Ταῦτα λέγων ὁ συνταγματάρχης, εἶχεν
ἀποφασίσει νὰ φανῇ φίλος τοῦ κυρίου δὲ
Καρνοέλ. Ἐβλεπεν, ὅτι ἡ κυρία δὲ Γάρς
ἐγνώριζε πολλὰ πράγματα περὶ τοῦ αἰχ-
μαλώτου, καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον μέσον νὰ
τὰ μάθῃ καὶ αὐτὸς ἦτο νὰ φανῇ φίλος
τοῦ Ροβέρτου ἐνδιαφερόμενος περὶ αὐτοῦ.

Ἐπεφυλάσσετο δὲ νὰ τῇ δώσῃ καὶ
αὐτὸς ψευδεῖς τινὰς πληροφορίας, εἰς ἀν-
ταλλαγὴν τῶν ὅσων ἠθελε τῷ εἶπει.

— Τοῦ ὠμίλησατε! ἀνέκραξεν.

— Μὰ βέβαια! τὸν συνήντησα εἰς τὸν
δρόμον καὶ τὸν ἐπλησίασα.

— Δὲν ἐζήτησε νὰ σας ἀποφύγῃ;

— Διόλου. Δὲν εἴμεθα στενὰ συνδεδεμέ-
νοι, ἀλλ' ὅπου συναντώμεθα φερόμεθα πολὺ
εὐγενῶς πρὸς ἀλλήλους. Διατί λοιπὸν νὰ
μὲ ἀποφύγῃ;

— Ὑπέθετα πῶς εἶχε λόγους νὰ πο-
φύγῃ τὰς παλαιὰς του σχέσεις... καὶ
ἐχάρηκα πολὺ ὅτι ἠπατώμην. Καὶ σὰς
ὠμίλησε περὶ τῆς θέσεώς του;

— Ναὶ, ἀλλὰ μὲ ἐπιφύλαξιν. Εἶνε νέος
πολὺ καθὼς πρέπει. Μοῦ εἶπεν ἐν τούτοις
ὅτι ἐγκατέλειψε μίαν θέσιν ποῦ εἶχεν, εἰς
ἐνὸς τραπεζίτου, θαρρῶ... καὶ ὅτι ἐσκό-
πευε νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Τοῦ προσεφέρθη δὲ νὰ τὸν συστήσω
εἰς τὸν πρόξενόν μας, εἰς Νέαν Ὑόρκην.

— Καὶ ἐδέχθη;

— Μετ' εὐγνωμοσύνης. Καὶ καλὰ ποῦ
μοῦ τὸ ἐνθυμίσατε, νὰ τοῦ στείλω τὸ
γράμμα ποῦ τὸ ὑπεσχέθη.

— Πολὺ παραξένον, ἐψιθύρισε ἡ κυ-
ρία δὲ Γάρς, ἐξακολουθοῦσα νὰ παρατηρῇ
διὰ τῶν διόπτρων τῆς τὸ θεωρεῖον, τὸ
ὁποῖον κατεῖχον αἱ δύο χῆραι.

Εἶτα, καταθέτουσα ἀφνης τὰς διό-
πτρας, εἶπεν ὑψηλοφώνως·

— Ἡμουν βεβαία. Δὲν εἶν' αὐτός ποῦ
εἶνε μαζί τους. Τώρα ποῦ ἔστρεψε τὸ πρό-
σωπον δὲν τοῦ μοιάζει διόλου.

— Πολὺ εὐτυχῆς αὐτός ὁ κύριος δὲ
Καρνοέλ, εἶπεν ὁ Μουριατίν. Ὅλο περὶ
αὐτοῦ σκέπτεσθε. Ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ
ποῦ καὶ πότε ἔκαμε τὴν κατὰκτησίν σας;

— 'Αγαπητέ μου, ἀπήντησε ζηρῶς ἡ μελαγχροινῆ, ἡ ἐρώτησίς σας εἶνε πολὺ αὐθάδης. Οὐδεὶς ποτὲ μὲ κατέκτησε. 'Ενδιαφέρομαι δι' αὐτὸν τὸν νέον, ἐπειδὴ μία φίλη μου, ἡ ὁποία μένει εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μ' ἐπεφόρτισε νὰ μάθω τί ἀπέγινε, καὶ ἄμα τὸν συναντήσω νὰ τοῦ παραδώσω ἓνα κιβωτίδιον.

— Τὸ ὅποιον βέβαια ἐμπεριέχει λείψανα ἐρωτικά.

— 'Ἐνα πρᾶγμα μόνον 'ξεύρω, ὅτι εἶσθε ἀνυπόφορος. Δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούσῃ ἀπὸ σᾶς ἓνα σωστὸν λόγον, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ διακόψετε πειὰ τὴν συνδιάλεξίν μας μὲ τὸν συνταγματάρχην.

— Κυρία, εἶπεν ὑποκλινόμενος ὁ Βορισῶφ, εὐχαρίστως ἀναλαμβάνω νὰ πληροφωρῶ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ...

— Σᾶς ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν του;

— 'Ἐπρεπε βέβαια νὰ μοῦ τὴν δώσῃ διὰ νὰ τοῦ στείλω τὸ συστατικὸν γράμμα, καὶ ἂν θέλετε νὰ τοῦ στείλετε καὶ τὸ κιβωτίδιον διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ μου...

— Εὐχαριστῶ. Ὑπεσχέθητε νὰ τὸ δώσω μόνη μου. Ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι εἶνε κάπως δύσκολον αὐτό, διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ πάγω σπίτι του. Θὰ τοῦ γράψω ὅμως καὶ δὲν πιστεύω, ὅτι θάρνηθῆ νὰ ἔλθῃ σπίτι μου.

— Βέβαια ὄχι. Θὰ κάμετε ὅμως καλὰ νὰ μὴν ἀργήσετε, διότι ἔμπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ μίαν στιγμὴν εἰς ἄλλην. Καθὼς μοῦ εἶπε, πιστεύω, ὅτι αὐριον τὸ βράδυ θὰ ἔχῃ φύγει.

— Πράγματι, βιάζεται νὰ φύγῃ, ἐπιθύρυσεν ἡ κυρία δὲ Γάργ. Μὰ πῶς νὰ κάμω τότε;

— 'Επιμένετε πολὺ νὰ ἰδῆτε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ; ἠρώτησεν ὁ Βορισῶφ μετὰ βραχείαν σιωπὴν.

— Βεβαίως.

— Τὸν δέχεσθε ἀπόψε;

— Διατὶ ὄχι! Μόλις ὀλίγον θὰ ὁμιλήσωμε καὶ τὸ δεῖπνόν μας δὲν θ' ἀργοπορήσῃ.

— Καλὰ. Περνῶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπίτι του, καὶ ἂν τὸν εὔρω ἐκεῖ, ὅπερ πολὺ πιθανόν, θὰ σᾶς τὸν φέρω. 'Αν ὅμως δὲν εἶνε, τότε τοῦ ἀφίνω τὸ ἐπισκεπτήριόν μου μὲ μίαν εἰδοποίησιν, ὅτι τὸν περιμένω εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ, χωρὶς νὰ τοῦ λέγω εἰς τίνας. Θὰ νομίση ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ γράμματός καὶ βέβαια θὰ ἔλθῃ.

— Φίλιπτε συνταγματάρχα, ἂν τὸ κάμετε αὐτό, θὰ ἦσθε ὁ ἀγαπητότερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου.

— Πολὺ σπεύδετε νὰ μοῦ ἀποδώσετε τὸ φιλοφρόνημα αὐτό. 'Επιτρέψατε νὰ σᾶς ἀφήσωμεν διὰ μίαν στιγμὴν. Θὰ ζητήσωμεν μίαν ἄμαξαν διὰ νὰ μὴ περιμένετε εἰς τὸ περιστήλιον. Ὅσῳ ταχύτερα ἔπαμε εἰς τὸ μέγαρόν σας, τόσῳ ταχύτερα θὰ τρέξω νὰ εὔρω τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ὁρατὰ. Θὰ εἶμαι ἐτοιμὴ ἄμ' ἀνεβῆτε. Λάβετε, παρακαλῶ, τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ στείλετε μὲ τὴν θυρωρὸν τὴν γοῦνά μου.

Οἱ δύο Ρῶσοι ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθωσι,

καὶ ἄμα ἔφθασαν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον ὅπου ἐζήτησαν τὰ ἐπανωφορία των, δὲν εἶδαν τὸν Μάξιμον βαδίζοντα εἰς τὸν διάδρομον, ὁ ὅποιος ὅμως καλὰ τοὺς παρετήρησεν.

— 'Ε! εἶπεν ὁ Μουριατίν, κύπτων πρὸς τὸ οὖς τοῦ συντρόφου του, εἶχα δίκαιον νὰ σᾶς συμβουλεύω νὰ σχετισθῆτε μὲ τὴν κυρίαν; 'Ἐδάγκασεν εἰς τὸ δόλωμα, φίλε μου! εἶνε φῶς φανερόν, πῶς γνωρίζει τὴν κλέπτριαν καὶ ἂν ἐνεργήσῃς δεξιῶς, καθὼς μέχρι τοῦδε, θὰ τοὺς συλλάβωμεν ὅλους. 'Ἐνόησα τὴν ιδέαν σας, νὰ τοὺς παρουσιάσετε πρὸς ἀλλήλους. Εἶνε τολμηρόν, ἀλλὰ καὶ συντελεστικώτατον.

— Καὶ πιθανόν ὅτι θὰ ἔχανα, ἂν δὲν ἐλάμβανα τὰς προφυλάξεις μου, ἀπεκρίθη ὁ Βορισῶφ. Πρέπει πρῶτον καὶ κύριον νὰ ἰδῶ τί μέγαρον εἶνε αὐτὸ ποῦ θὰ μᾶς πάγει. Πῶς φυλάσσεται καὶ πόσους ἀνθρώπους ἔχει εἰς τὰς διαταγὰς της.

'Ἐὰν μυρισθῶ παγίδα, θὰ κάμω πῶς ἐπῆγα νὰ φέρω τὸν Καρνοέλ, καὶ θὰ ἐπιστρέψω νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν τὸν εὔρηκα. Ἡ ὑπόθεσις δὲν θὰ ἐπιτύχῃ ἀπόψε καὶ θὰ μείνῃ δι' ἄλλοτε.

'Αν ἀπ' ἐναντίας ἰδῶ, ὅτι δυνατὸν νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν ἐπιτυχῶς, θὰ πάγω, θὰ διατάξω νὰ ἀνεβάσουν τὸν Καρνοέλ εἰς ἓνα καλὸ ἄμαξι, ἐν συνοδίᾳ τριῶν παλαιῶν στρατιωτῶν πιστῶν μου. Θὰ ὀδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ὁ Καρνοέλ δὲν θὰ 'ξεύρει ποῦ τὸν πηγαίνουν, καὶ εἴτε γνωρίζει εἴτε ὄχι τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ, δὲν θὰ δυσκολευθῆ νὰ εἰσέλθῃ.

Θὰ τὸν ὑποδεχθῆτε. Δὲν θὰ τοῦ ἐγερθῆ ἡ δυσπιστία, ἀφοῦ δὲν σᾶς γνωρίζει, καὶ θὰ τὸν ὀδηγήσετε εἰς τὴν οἰκοδόσποιαν. Τότε εἶνε ἡ ψυχολογικὴ στιγμὴ, καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ Βίσμαρκ.

Διὰ μίαν θὰ ἐνοήσετε ἂν εἶνε συνένοχος, καὶ ἀμέσως θὰ φθάσω καὶ γῶ, διὰ νὰ θέσω τοὺς ὄρους μου.

Οἱ ἀνθρώποι μου ὅλοι θὰ φθάσουν. Οἱ τρεῖς στρατιῶται θ' ἀνέβουν ἐπάνω, καὶ ἄλλοι τρεῖς θὰ φυλάττουν τὴν θύραν. Θὰ ἐπισκεφθῶμεν ὀλόκληρον τὸ σπίτι καὶ πιστεύω ν' ἀνακαλύψωμεν πολλὰ πρᾶγματα.

— Καὶ ἴσως καὶ τὸ κιβωτίδιόν σας, εἶπεν ὁ Μουριατίν. Καὶ τὴν κυρίαν δὲ Γάργ;

— Θὰ τὴν ἀπαγάγωμεν εἰς τὸ μέγαρόν μου μὲ τὸν Καρνοέλ καὶ ὅλους τοὺς ὑπνρέτας, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ὅσους ἔχει. Θὰ κενώσωμεν ἔπειτα ὅλο τὸ σπίτι καὶ κατόπιν θὰ σκεφθῶμεν τί θὰ κάμωμεν τοὺς αἰχμάλωτους.

— 'Αν ἡ ἐπιχείρησις διεξαχθῆ καλῶς, θὰ ἐπιτύχῃ καὶ τότε ὁ μέγας ἀρχηγὸς θὰ τὸ ἐπιδοκιμάσῃ.

— Θὰ ἐπιτύχῃ, διότι τότε μόνον θὰ ἐνεργήσω, ἄμα εἶμαι βέβαιος.

— Ὡ! ἔχω ἐμπιστοσύνην, διότι τόρα ἐνόησα διατὶ μᾶς ὁμίλησε περὶ τοῦ Καρνοέλ. Ἀγνοεῖ ἐντελῶς τί ἔγινε, καὶ εἶνε πεπεισμένη ὅτι δὲν τὸν ὑποπτεύεσθε ὡς ἔνοχον τῆς κλοπῆς. Πραγματικῶς ἐνόμισεν ὅτι τὸν εἶδεν εἰς τὸ θεωρεῖον καὶ δὲν ἔμπόρσε νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τοῦ νὰ πῆ τὸ

ὄνομά του. Ἡ τύχη μᾶς ἐβοήθησεν. 'Ας ἐπωφεληθῶμεν λοιπὸν τῆς περιστάσεως.

— 'Ας τρέξωμεν νὰ εὔρωμεν ἄμαξι! δὲν ἔχομεν οὔτε λεπτόν νὰ χάσωμεν, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης προσωπῶν τὸν Μουριατίν πρὸς τὴν μεγάλην κλίμακα.

5

Ὁ Μάξιμος σταθερὸς κατὰ τὴν ἀπόφασίν του, δὲν ἠκολούθησε τοὺς δύο ξένους διαβάντας πρὸ αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶσιν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὴν διάδον ἀναμένων τὴν κυρίαν Σερζάν.

Εἶχεν ὀρκισθεῖ νὰ μὴ καταλίπῃ τὴν θέσιν του, ἐνόσῳ ἡ μελαγχροινῆ τοῦ ἀπέτιν δὲν ἐζήρχετο τοῦ θεωρείου της, καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἄμα ἤθελεν ἐπιφανῆ. 'Αλλῶς δὲ δὲν εἶχεν ἐτι καταστρώσει τὸ σχέδιόν του. Δὲν ἀπεφάσισεν ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν πλησιάσῃ προτοῦ καταλίπῃ τὸ θέατρον, ἢ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ μόνον κρυπτόμενος, ὅπως μὴ τὸν ἰδῇ.

Τὸ σπουδαῖον ἦτο νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τὰ ἔγνη της καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν κατοικίαν της.

'Αναμένων τὴν ὄραν τῆς ἐνεργείας, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Δορξερ ἐβημάτιζεν ἀνησύχως, καὶ αἱ θυρωροὶ τὸν παρετήρησαν ἤδη μεθ' ὀπόσης ἐπιμονῆς διέτριβεν ἐκεῖ ἀποκρυπτόμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅπισθεν θεωρείου τινός.

Εὐτυχῶς ἐπῆλθε τὸ διάλειμμα καὶ οἱ θεαταὶ διεχύθησαν ἀνά τὴν διάδον, ὥστε ὁ Μάξιμος ἀπέφυγε τὴν προσοχὴν τῶν τοσοῦτω περιέργων θυρωρῶν.

'Ὡς πρὸς δὲ τὸν Βορισῶφ καὶ τὸν σύντροφόν του, ὁ Μάξιμος οὐδὲ τοὺς ἐσυλλογίζετο πλέον, νομίζων ὅτι ἀπῆλθον ἀνεπιστρεπτεῖ, ὅτε ἐξεπλάγη μεγάλως ἄμα τοὺς εἶδε μετὰ τινα λεπτὰ ἀναφανέντας καὶ διευθυνομένους πρὸς τὸ θεωρεῖον τῆς κυρίας Σερζάν.

Εἶχεν ἤδη παρατηρήσει καὶ μίαν τῶν θυρωρῶν μεταφέρουσαν εἰς τὸ αὐτὸ θεωρεῖον περιφνημον γουναρικὸν καὶ κορδύλην, τὰ ὅποια τῷ ἀνέφερον δυσάρεστους ἀναμνήσεις.

'Ἡ μελαγχροινῆ ἐφόρει τὰ ἴδια κατὰ τὸ δεῖπνόν των εἰς τοῦ Μπρεμπάν.

Καὶ βεβαίως προητοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, ὥστε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἰδῇ τις ἐξερχομένην. Δὲν εἶχεν ὅμως προῖδει ὁ Μάξιμος, ὅτι οἱ δύο συνοδοὶ ἤθελον ἐπανελθεῖν νὰ τὴν συνοδεύσωσιν.

Καὶ πάλιν δὲν τὸν παρετήρησαν διαβάντες πρὸ αὐτοῦ. Ἡνοίξεν ἡ θύρα τοῦ θεωρείου καὶ ἡ μελαγχροινῆ ἐζῆλθε μετὰ βραχείαν συνδιάλεξιν, ἔβη πρὸς τὴν κλίμακα ἔχουσα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τὸν Βορισῶφ μετὰ τοῦ φίλου του, τοὺς ὁποίους ὁ Μάξιμος ἔστειλεν εἰς τὸν διάβολον ἐξ ὅλης του καρδιάς.

— Τὴν πέρνου μαζύ τους, εἶπεν ὁ Μάξιμος. Αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειπε. Καὶ ποῦ τὴν πηγαίνουν; Νὰ δειπνήσουν ἴσως. Εἶνε ἡ τακτικὴ ὄρα της! μὰ ὄχι... ὑπάρχει κάποιον μυστήριον εἰς τὴν συνέ-

νωσιν τῶν τριῶν αὐτῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζωνται καὶ ὁμῶς δὲν φεύγει τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Διάβουε! Θὰ λύσω τὸ ἀίνιγμα καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ μὴ κοιμηθῶ ἀπόψε.

Καθ' ἑαυτὸν ὁμιλῶν ὁ Μάξιμος ἠκολούθει μακρόθεν τοὺς τρεῖς προπορευομένους καὶ ἔφθασε σχεδὸν συγχρόνως ὑπὸ τὸ περιστήλιον τοῦ θεάτρου.

Ἐκεῖ ἐφρόντισε νὰ κρυβῆ ὀπισθεν ὁμίλου συνδιαλεγομένων, καὶ εἶδε τὸν Βορισῶφ προχωρήσαντα καὶ καλοῦντά τινα διὰ χειρονομίας.

Ὁ Μάξιμος ἐνόησεν ὅτι ὁ συνταγματάρχης διέτασεν ὁδοθεράποντά τινα νὰ προσκαλέσῃ ἀμαξάν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, διότι οἱ ἄνθρωποι του δὲν ἦσαν ἐκεῖ.

Καὶ ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ καιρὸν διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Εἶχεν ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ κνήμας καλὰς, ἀλλ' ἀδύνατον ἦτο νὰ διαγωνισθῇ κατὰ τὸν δρόμον πρὸς ἀμαξάν συρομένην ὑπὸ δύο ἵππων.

Κατὰ τύχην διήρχετο ἐκεῖθεν βραδέως βαῖνον ὄχημα τι ἀνοικτόν, βικτώρια.

Ὁ Μάξιμος θὰ ἐπροτίμα ἀμαξάν κλειστήν, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχουσαν, εἰπὼν τῷ ἀμαξηλάτῃ πολυσημάντους τινὰς λέξεις.

Πεπειραμένοι αὐτὸς Παρισινός, ἐγίνωσκε πῶς νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ εἴδους αὐτοῦ διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ καὶ τὸν ὑπηρετήσωσιν ὡς ἠθέλην.

"Ἄλλως δὲ καὶ ὁ ἀμαξηλάτης αὐτὸς ἠννοεῖ ἀπὸ μίαν λέξιν τὰ λοιπὰ.

"Ἔστη δὲ παρὰ τὸ πεζοδρόμιον τῆς ὁδοῦ Ἀλεβύ, ἀναμένων ὁδηγίας.

Ὁ Μάξιμος, ἐστραμμένος πρὸς τὴν πρόσοψιν τοῦ θεάτρου, εἶδε μετ' οὐ πολὺ τὴν μελαγχροινὴν τοῦ σκέτιν καὶ τοὺς δύο ξένους ἀναβάτας ἐφ' ἀμαξῆς καὶ διευθυνομένους πρὸς τὴν Σιωσὸ δ' Ἀντέν.

"Ἦδη ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, καὶ οὐδὲν τούτου εὐκολώτερον, διότι οἱ ἵπποι τῆς ἀνοικτῆς ἀμαξῆς του ἐβάδιζον ἀργά.

— Ποῦ πηγαίνουν; ἠρώτα ἑαυτὸν ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης. Ἀπομακρύνονται τοῦ μπουλβάρ, ὥστε δὲν πηγαίνουν εἰς τὸ ἐστιατήριον. Δὲν ἔχουν λοιπὸν σκοπὸν νὰ δειπνήσουν ἐκτὸς ἂν σκοπεύουν νὰ ὑπάγουν εἰς τοῦ Βορισῶφ. . . μὰ πάλιν ὄχι, γιατί τότε θὰ τραβοῦσαν τὴν ὁδὸν Σκριβ.

Ἐκεῖθεν ἔστρεψαν πρὸς τὸ μπουλβάρ Ὄσμάν, καταλήγον εἰς τὸ μπουλβάρ Μαλέμπ.

— Ἄπόψε, ἀγάπη μου, ἀγγελέ μου, ζωὴ μου.

"Μπορεῖ κανεὶς νὰ ὀρκισθῇ, πῶς ὁ Βορισῶφ τοὺς πηγαίνει σπιτί του. Εἶνε ὁμῶς ἀδύνατον. Πρέπει νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖτοι εἶνε σύμφωνοι. Ὁ ὄπλοδιδάσκαλος τῆς κομῆσεως μετὰ τὸν διώκτην τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ. . . ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κλαπέντος κιβωτιδίου μετὰ τὸν συνένοχον τῆς κλεπτρίας. Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν σύμπτωσην;

"Ἡ βικτώρια ἐτήρει πάντοτε ἀκόπως τὴν ἀπόστασιν τῆς. Ὁ ἀμαξηλάτης ὑπέ-

μελπεν ἄσμά τι. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐβοήθει ἀγνωστον νὰ ἀκολουθῇ γυναῖκα καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι αἱ τοιαῦται ὑπηρεσίαι πληρώνονται πάντοτε γενναίως.

Πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου τὸ ὄχημα ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ πᾶρκ Μονσῶ ἀγούσαν.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐπιθύρουν ὁ Μάξιμος πηγαίνουν εἰς τὴν ὁδὸν Βινιύ. Μὰ τί νὰ κάμουν; Νὰ ξεπαστρέψουν τὸν Καρνοέλ, νὰ τελειώσουν καὶ ἀπ' αὐτόν, γιατί εἶνε ἰκανοὶ γιὰ ὅλα. . . ἐκτὸς. . . καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν μοῦ ἤλθε διόλου εἰς τὸ κεφάλι, ἐκτὸς ἂν καὶ ὁ κύρ Ροβέρτος δὲν εἶνε μαζί τους συνεννοημένους.

"Ὅ, τι δὴποτε καὶ ἂν συμβαίνει, ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω ἀναπαυμένην τὴν συνείδησιν, ἕως ὅτου βεβαιωθῶ. Δυστυχῶς ὁμῶς, τὸ πρόβλημα περιπλέχθη πλεῖστον ἔτι.

Ἄντι νὰ λάβωσι τὸ μπουλβάρ Κουρσέλ διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βορισῶφ, τὸ ὄχημα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὰ ὄχυρώματα.

— Ὅ, τὸ πᾶν φαίνεται ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐσκέφθη ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου.

Δὲν ἐσκέφθη ποτέ, ὅτι ἡ κυρία Σερζὰν ἦτο δυνατὸν νὰ μιμηθῇ τοὺς λαγωούς, οἱ ὅποιοι ἐπανάρχονται εἰς τὴν φωλεάν των μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπος

ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Ἀίνιγμα

Ὁ Ἐρνέστος δ' Ἐτουπέ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πενθερᾶς του ἵνα τὴν ἐρωτήσῃ ἂν ἐκοιμήθη καλὰ. "Ἄμα τῇ ἐμφανίσει του, τὴν εἶδε κλείουσαν ἐπιστολὴν τινα εἰς τὸ γραμματοφυλάκιόν της, καὶ τὸσφ ταχέως, ὥστε διήγειρεν ὑπονοίας.

— Διατί ἡ πενθερά μου κρύπτει τὴν ἀλληλογραφίαν της; Τοιαύτην ἐρώτησιν ἀπέτεινεν εἰς ἑαυτὸν ὁ Ἐρνέστος, ἐπιθυμῶν νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον. Τὴν μεθεπομένην ἐπρομηθεύθη ἓν ἀντικείμενον τοῦ γραφείου.

Ἐπωφελοῦμενος τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ Οὐρανία εἶχεν ἐξέλθῃ—οὕτως ὠνομάζετο ἡ μήτηρ τῆς συζύγου του—ἔσυρε τὸν σύρτην καὶ ἀνεκάλυψεν ἐκεῖ που τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Ἀγαπητέ μοι Ἐρρίκε.

"Ὅποιος ἠδονικὰς στιγμὰς διήλθομεν χθὲς τὴν ἐσπέραν, Σὲ παρετήρησα ἐπὶ μακρόν. Πόσον εἶσαι ὠραῖος, καὶ ὅπου ἤμην εὐτυχῆς ἀσπαζομένη σε εἰς τὰ γέιλῃ Σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω, μὲ καθιστᾷς τρελὴν, τρελὴν, ἀπὸ ἔρωτα.

Τὴν πρωῖαν, τὴν δεῖλην, τὴν ἐσπέραν, πάντοτε. . . εἶνε ἐνώπιόν μου ἡ ὠραία ἀγέρωχος κεφαλὴ σου. Ἄπόψε, ἀγάπη μου, ἀγγελέ μου, ζωὴ μου.

Ἡ ὠραία σου
Οὐρανία

Υ.Γ. Ζηλοτυπῶ τὴν Γαβριέλλαν.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία, ἀνεφώνησεν ὁ Ἐρνέστος, ἀναγνούς τὴν θερμὴν ταύτην ἐπιστολήν, ἡ πενθερά μου εἶναι ἐρωτευμένη.

Ὁ κύριος ὠνομάζεται Ἐρρίκος, διήλθε μετ' αὐτῆς ὠρας ἠδονικὰς χθὲς τὴν ἐσπέραν. Ποῦ; Ἡ πενθερά μου δὲν ἐξῆλθεν! Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της τὴν ἐνά-

την, καὶ ἐκλείσθη μετὰ διπλᾶς στροφᾶς. Ὁ Ἐρρίκος εὐρίσκειτο ἐντὸς ἤδη. Τῷ ἔρριψεν ἐκ τοῦ παραθύρου της, καμμίαν μεταξίνην κλίμακκα; Κατοικεῖ τὰ γειτονικὸν οἶκημα; Συγκοινωνεῖ μετ' αὐτῆς διὰ τινος μυστικῆς θύρας; Ἡ πλάξ τῆς θερμάστρας περιστρέφεται ὡς ἡ τῆς μικρᾶς αἰθούσης τῆς κυρίας Ποπελιέρ, θανούσης πρὸ καιροῦ; Ὡ, μυστήριον, θὰ σ' ἐξακριβώσω!

Ὁ Ἐρνέστος παρετήρησε τοὺς τοίχους καὶ ἐβεβαιώθη περὶ τῆς στερεότητος τῆς πλακῆς τῆς θερμάστρας.

Τὸ πᾶν ἦτο ἐν τάξει. Ἐξῆλθεν, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐξακολούθησῃ τὰς ἐρεῦνας του, καὶ ἀναζητῶν τοὺς προσφορωτέρους τρόπους, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, πολλῶ δυσκολώτερον τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, διότι ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἐκρύπτετο. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ πενθερά του εὐρίσκειτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ρεμβάζουσα, μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας ἀνὰ χεῖρας.

Ἡ θαλαμηπόλος, τὸν ἠκολούθησε κομίσασα δέμα τι ἀπὸ τῆς ραπτρίας της.

— Διὰ τὴν κυρίαν, εἶπεν.

— Βάλε το εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Ἐκίματε ἀγοράς; ἠρώτησεν ὁ Ἐρνέστος.

— Μάλιστα, ἐψέλλισεν, ὀλίγα ἀσπρόρουχα.

— Δύναμαι νὰ τὰ ἶδω;

— Πρὸς τί. Αὐτὰ δὲν ἐνδιαφέρουσιν τοὺς ἀνδρας!

— Σὰς παρακαλῶ.

Καὶ ἐσταμάτησε διὰ χειρονομίας τὴν θαλαμηπόλον, ἥτις ἐκράτει διαρκῶς τὸ ἐκ ναστοχάρτου δέμα ἀνὰ χεῖρας, μὴ γνωρίζουσα ἐὰν ὤφειλε νὰ μείνῃ, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν κύριον, ἢ ν' ἀναχωρήσῃ ἵνα φανῇ ἀρεστὴ τῇ πενθερᾷ.

— Ἄς ἶδωμεν, ὑπέλαθεν ὁ Ἐρνέστος, διατί δὲν θέλετε νὰ μοῦ δείξετε τὸ περιεχόμενον τούτου τοῦ δέματος;

— Ἡ γυνὴ ἔχει τὰ καπρίτσια της, ἀρκεῖ μόνον ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸ δῆτε, διὰ ν' ἀρνηθῶ νὰ σὰς τὸ δείξω.

— Δὲν ζητῶ λοιπὸν τὴν ἀδειάν σας.

— Γαμβρέ μου!

— Ὅ, τὸ ἀνοίξω.

— Ἐὰν τὸ ἐγγίσετε θὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Ὡ! αὐτὴ εἶνε εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν ποτέ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπανεῦρω καὶ βέβαια δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ μοῦ διαφύγῃ. Τὸ παράθυρον εἶναι ἀνοικτόν, καὶ κάμε γρήγορα, πενθερά μου, διότι φοβοῦμαι τὰ ρεύματα.

— Ὡ, τὸν ἀνανδρον, τὸν ἀνανδρον!

— Πᾶς τις, μέλλων ν' αὐτοκτονήσῃ, ἔχει ἐν ἑαυτῷ μικρόν τινα βασιλέα, ὁ ὁποῖος τῷ παρέχει τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος.

Ἡ Οὐρανία ἐζήτησε μόνον μετατροπὴν τῆς ποιῆς, καὶ ἐλιποθύμησεν.

Μεταξὺ τοῦ δέματος καὶ τῆς πενθερᾶς του, ὁ Ἐρνέστος δὲν ἐδίστασεν ἔδραμεν εἰς τὸ δέμα, ἐνῶ ἡ ὑπηρετρία ἔθετεν ἄλλατα ὑπὸ τοὺς ῥάθωνας τῆς κυρίας.

Ὡς ἐκ τῆς βίβης του ἀντί νὰ λύσῃ τὸν σπάγον, ἐξέσχισε τὸ περικάλυμμα καὶ εἶδεν ὅτι περιεῖχεν ἐσθῆτα τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'.

— Βαίνω ἐπὶ τὰ ἔγχνη. Θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Ἑρρῖκὸν τῆς

— Ἄνκνδρε, ἄνκνδρε, ἐφώνει ἡ Οὐρανία.

Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Ἑρνέστος ἐξεπλάγη περισσότερο ὑπὸ τούτων τῶν λέξεων, διότι ἐκάστη συνωδεύετο καὶ ὑφ' ἑνὸς δεσποτικοῦ ρυθμίματος, ὅπερ τῷ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ πενθερά του εἶχεν ἀνακτῆσαι τὰς δυνάμεις τῆς!

Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας δὲν ἀντήλλαξαν λέξιν.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν, ἡ Οὐρανία ἐγκαταλίμπανε τὸν κύριον καὶ κυρίαν δ' ἔτουπὲ πρὸ τῆς θερμάστρας, ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ κλεισθῇ ἐκεῖ μέσα διὰ διπλῶν στροφῶν.

Ὁ Ἑρνέστος τὴν ἐπηγύρῃει δι' εἰδικοῦ ἀνθρώπου, καὶ πάντοτε αἱ ἀναφοραὶ ἀνήγγελον, ὅτι εἶχε περιπατήσῃ εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία, ὅτι ἐξώδευσε δωδεκάδα φράγκων, εἰς τὸ Λουβρον, καὶ ὅτι ὁ κατὰσκοπος δὲν τὴν ἔχασεν ἀπ' ἐμπροσθέν του οὔτε λεπτόν.

Ἐθεώρησεν ὁμοῦ καλόν, νὰ πέμψῃ καὶ δεύτερον κατὰσκοπον, ὅπως ἐπαγρυπνῇ τὸν πρῶτον.

Κατὰσκοπος λοιπὸν ἠκολούθει τὸν κατὰσκοπον, ὅστις ἠκολούθει τὴν Οὐρανίαν, καὶ αἱ ἀνακοινώσεις των ἦσαν σύμφωνοι.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα ἐφάντασθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν κατὰσκοπον τῆς πενθερᾶς του.

Ἐπεριπάτησαν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὰ Ἡλύσια, εἰσῆλθον εἰς τὸ Λουβρον. Ἡ Οὐρανία ἐξώδευσε ὀκτὼ φράγκα, καὶ εἶτα ἐπέστρεψεν οἶκον.

Ἡ πενθερά του ἦτο τακτικῆ ὡς χρονόμετρον.

Ἐτερόν τι σχέδιον ἐκυοφόρησεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του.

Εἰδοποίησε τὴν ἐπομένην τὴν σύζυγόν του, ὅτι θὰ ἐγευμάτιζεν ἔξω μετὰ τινος φίλου του.

— Μὲ ποῖον; Εἰς ποῖον ἐστιατόριον; Κατὰ ποῖαν ὥραν; ἠρώτησεν ἡ κ. δ' ἔτουπὲ λίαν ζηλότυπος.

— Μὲ τὸν Βερτουσέτ, εἰς τὸ Café-Riche, τὴν ἐβδόμην.

Τὴν ὀγδόην, ἐνῶ ἡ Οὐρανία ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, ὁ Ἑρνέστος εἰσῆλθε σιγὰ-σιγὰ εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πενθερᾶς του, καὶ ἐξηπλώθη ὑπὸ τὴν κλίνην φαρδύς-πλατύς!

Δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν του ἐκ φόβου μήπως ἐννοηθῇ καὶ τῷ ἐκφύγει ἐπὶ τέλους ἡ κλεῖς τοῦ ἀκατανοήτου τούτου αἰνίγματος. Ἀνέπνεε κακῶς, ἀλλ' ὀλίγον τὸν ἐνδιέφερεν ἦτο κατειλημμένος ὑπὸ μιᾶς μόνον σκέψεως: Θὰ ἔλθῃ ἀρά γε σήμερον;

Καὶ ὡς ἂν εἰ συνέβαινε ἐπίτηδες, ἐ-

κείνην τὴν ἐσπέραν, ἡ Οὐρανία δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, εἰμὴ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν. Ἐκλείσθη καὶ ἀφῆκε νὰ πῆσῃ τὸ παραπέτασμα ἐπὶ τῆς θύρας.

Εἶτα ἤνοιξεν ἓν ἐρμάριον.

— Συγχώρησέ με, ἀγαπητέ μου Ἑρρῖκε, εἶπεν ὑψηλοφώνως, συγχώρησέ με, σ' ἔκαμα νὰ περιμένῃς.

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τὴν ὄψιν τοῦ Ἑρνέστου ὑπὸ τὴν κλίνην. Ἡδύνατο μὲν ν' ἀκούσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ.

— Εἶνε λοιπὸν ἐκεῖ; ἐσκέφθη. Ποῦ νὰ ἐκρύπτετο; Εἰσῆλθεν ἀρά γε μετ' αὐτῆς; Ἄς ἀκούσωμεν.

— Νά - νά - νά, ἐξηκολούθησεν ἡ Οὐρανία.

Εἰς ἕκαστον νά, ὁ Ἑρνέστος ἤκουε καὶ ἤχον φιλήματος. Ἦκουσεν εἶτα τὸν θροῦν ἐσθῆτος, ὡς νὰ ἐκδύεται ἡ ἐνδύεται τις.

— Φορεῖ τὰ νυκτικὰ τῆς ἐμπροσθέν του! Αὐτὸ εἶνε ἀναίδεια.

— ὦ, ἀγαπητέ μου Ἑρρῖκε, πόσον θὰ ἦσο ὠραίος ἐφιππος.

— Φαίνεται πηγαίνεις εἰς τὸ δάσος ἐφιππος, θὰ ἦνε ἀνθρώπος τοῦ κόσμου.

— ὦ, ἦρω μου, ὀπόσας μάχας θὰ ἐκέρδισας.

— Θὰ εἶνε ἀναμφιβόλως στρατηγός, διανοηθῇ ὁ Ἑρνέστος κολακευόμενος, διατὶ δὲν τὴν νυμφεύεται;

— Ἡγόρασα τὸ ξιφὸς σου σήμερον.

— Ἀγοράξῃς ξίφη, εἶνε καλόν...

— Εἶνε ὀλίγον ἐσκωριασμένον θὰ τὸ καθαρῶς ὅμως μὲ γυαλόχαρτον.

— Τοῦ ἠγόρασεν ἓν ξιφὸς τῆς ἐποχῆς!

— Ἡγόρασα ἐπίτηδες διὰ σὲ καὶ βερνίκιον.

— Τοῦ δίδει μάλιστα καὶ βερνίκιον διὰ τὰ ὑποδήματά του! Τόσῳ πολὺ τὸν ἀγαπᾷ λοιπὸν, ὥστε τοῦ στιλβώνει καὶ τὰ ὑποδήματά του!

— Βλέπεις πῶς λάμπεις. Πόσον εἶσαι ὠραίος. Τί λυπηρόν νὰ μὴ δύνασαι νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς.

— Εἶνε ἄφρων, στρατηγός μουγκός! Δὲν ἔχουμεν ἀνωτάτους ἀξιωματικούς μουγκούς ἐν Γαλλίᾳ! Θὰ εἶνε ἀναμφιβόλως ξένος στρατηγός! Δὲν ἔμπορεῖ παρὰ ξένος στρατηγός νὰ ἀνέχεται μίᾳ γυναικίᾳ νὰ τοῦ στιλβώνει τὰ ὑποδήματα!

— Πῶς μὲ ἠπάτας τόσον καιρόν...

— ὦ, τὴν Γαβριέλλαν σου, βλέπεις, θὰ τὴν ἐφόνευα, ἐὰν δὲν εἶχεν ἀποθάνει.

— Νά! ἡ Γαβριέλλα ἀπέθανε!

— Πῶς οἱ ὀφθαλμοὶ σου λάμπουσι. Περίμενε ὀλίγον νὰ σοῦ κοκκινήσω τὰ χεῖλιά σου.

— Τοῦ βάζει καὶ κοκκινάδι τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὰ χεῖλιά!

— Ἐτελείωσεν, ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ φιλήσω πλέον ἀπόψε. Θυμόνετε ὄχι, κύριε, ὄχι, δὲν θὰ σὲ φιλήσω παρὰ ὅταν ξηραθῆτε!... Ἄς κοιμηθῶμεν τώρα. Ἡ Νία σου θὰ κοιμηθῇ σκεπτομένη τὸν Ριρὶ τῆς.

Ἡ Οὐρανία ἔκαμε τὴν τοαλέττα τῆς, σκεπτομένη.

— Γιὰ παρατήρησε πῶς διατηρεῖται ἡ

Νία σου, δὲν εἶμαι οὔτε τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν.

— Καὶ τὰ σκαρὰντα ἐπτά τὰ ἔχει.

— Πῶς εὐρίσκεις τοὺς βραχιόνάς μου; Εἶχε τόσον ὠραίους ἡ Γαβριέλλα σου; Καὶ αὐτὴν τὴν κνήμην; Τόσῳ σφιγκτὴν, τόσῳ κανονικὴν; Δὲν μοῦ λέγεις φίλε μου...

— Στρατηγέ, σὲ παρακαλῶ, νὰ ἐξέλθετε, ἐφώνησεν ὁ Ἑρνέστος προβάλλων ἀπὸ τῆς κλίνης.

— Βοήθειαν, ἔκραζεν ἡ Οὐρανία. Τί κάμνετε ἐδῶ; προσέθηκεν ἀναγνωρίσασα τὸν γαμβρόν τῆς.

— Ποῦ εἶνε ὁ στρατηγός!

— Ποῖος στρατηγός; εἰσθε στὰ καλὰ σας;

— Ἦκουσα τὰ πάντα, κυρία, ὁ ἐραστής, ποῦ, εἶνε ὁ ἐραστής σας;

— Ὁ ἐραστής μου! νά τος! εἶπε, καταπόρφυρος.

Καὶ τῷ ἔδειξεν ἐπὶ τινος καθίσματος, ἐλαιογραφίαν μόλις πρὸ μικροῦ βερνικωμένην.

Ἐραστής τῆς Οὐρανίας ἦτο ὁ Ἑρρῖκος Δ'.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΣΤΕΛΛΑ Ε.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Παρισίῶν Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]

«Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι ἢ ὁ Μηδαισμός ἐν Ρωσσίᾳ» (τόμοι 2)..... Δρ. 3 [3,30]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων..... Δραχ. 4 [4,50]

«Αἱ τίμαι γυναικῶν» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]

«Κομφῆλαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλθης Κορδοῦβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαβὲ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως» μυθιστορία..... Δρ. 2 [2,20]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν..... Δρ. 1,70 [4,80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφορίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ μυσθηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2 [2,20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]

«Τὰ χάλια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου, ἡθοιοῦ..... λ. 70 (80)